

Гаррі Поттер і В'язень Азкабану (скорочено)

Джоан Роулінг

Джоан Роулінг

Гаррі Поттер і в'язень Азкабану

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. Совина пошта

Гаррі Поттер проводив літні канікули з родиною Дурслів у будинку номер 4 на вулиці Прівіт драйв. Дядько Вернон, тітка Петунія та їхній син Дадлі були єдині живі родичі Гаррі. Дурслі були маглами (звичайними людьми), погано ставилися до Гаррі і мріяли вибити йому з голови усі ті чари. Минулі два роки Дурслі жили в постійному жасі: а ну ж бо хтось довідається, що Гаррі навчається в Гогвортській школі чарів та чаклунства. На початку цих літніх канікул вони відібрали й замкнули Гарріні книжки замовлянь, чарівну паличку, казан і мітлу, а також заборонили йому спілкуватися з сусідами. Гаррі не мав доступу до своїх підручників, та якось йому вдалося взяти з комірчини кілька книжок і сховати їх у своїй спальні. Відтоді він робив уночі домашні завдання.

Кілька днів тому до Гаррі подзвонив його найкращий друг Рон Візлі. Рон походив з родини справжніх чарівників і ще ніколи доти не розмовляв по телефону, тому дуже кричав. Слухавку взяв дядько Вернон. Дізнавшись, що телефонує шкільний товариш Гаррі, він накричав на Рона, а потім насварив Гаррі, щоб не давав номер телефону чарівникам. Рон більше не дзвонив. Ще одна приятелька Гаррі – Герміона Грейнджер, також не озивалася. Вона була найрозумніша з усіх його однокласників, а її батьки були маглами.

Однієї ночі Гаррі виповнилося тринадцять років. Хлопець не спав, бо саме працював над рефератом. Дурслі завжди забували про його день народження, тож він ні на що не сподівався. Гаррі підріс цього року на кілька сантиметрів, хоча й далі залишався маленьким і худорлявим. Його чорне волосся завжди стирчало навсібіч, очі за окулярами були ясно-зелені, а на чолі виднівся схожий на блискавку шрам. Він залишився на згадку того, що його батьків, Лілі та Джеймса Поттерів, замордував чорний чаклун Лорд Волдеморт. Гаррі вийшов з тієї сутички тільки зі шрамом на чолі, а Волдеморт утік ледве живий... Гаррі довелося знову зіткнутися з ним у Гогвортсі, але хлопець вижив. Подарунки на день народження принесли три сови: Ерола (родинна птаха Візлів), Гедвіґа (належала Гаррі) і сова з Гогвортсу. Остання принесла листа і відразу полетіла геть. Ерола принесла листа від сім'ї Візлі. Вони зірвали джекпот, тож зараз відпочивали у Єгипті. У Гогвортсі навчалася п'ятеро дітей Візлі. Ронові батьки

були добрі, але бідні, тож вони заслужили на виграш. Від Візлі Гаррі отримав крихітну скляну дзиґу – стервоскоп. Якщо неподалік буде якийсь негідник, ця штучка мала засвітитися й завертітися.

Гедвіґа принесла дарунок, привітання і лист від Герміони. Дівчина зараз відпочивала у Франції, вона передала Гаррі "Набір для обслуговування мітли" (лак для держака, ножиці для підрізання прутиків, малесенький компас, який можна чіпляти на мітлу під час довгих мандрівок). Гаррі зрадив подарунку, бо грав у квідич – найпопулярнішу спортивну гру серед чарівників. Він навіть став наймолодшим гравцем століття, а найціннішим Гарріним скарбом була його спортивна мітла "Німбус 2000". Сова з Гогвортсу принесла лист зі школи і лист від Геґріда, гогвортського лісника, приятеля Гаррі, Рона і Герміони. Геґрід прислав Гаррі "Жахливу книгу жахів", яка поведилася досить агресивно, тож її довелося зв'язати ремінцем.

У листі із Гогвортсу йшлося про початок нового навчального року, а також про те, що у вихідні третьокласникам можна буде відвідувати село Гогсмід (там жили лише чарівники), але для цього потрібний дозвіл батьків чи опікунів.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ. Серйозна помилка тітоньки Мардж

Зранку дядько і тітка Дурслі не привітали Гаррі з днем народження. Вони дивилися зі своїм товстим сином Дадлі телевизор. У новинах йшлося про втечу якогось дуже небезпечного в'язня на ім'я Блек, хоч не було вказано, звідки саме він втік. Згодом дядько Вернон повідомив, що сьогодні до них на цілий тиждень приїде гостювати тітонька Мардж. Вона була сестрою дядька Вернона. Хоч мама Гаррі була сестрою тітки Петунії, та хлопець мусив називати тіткою і сестру дядька. Тітонька Мардж розводила бульдогів і не часто гостювала в Дурслів, але дуже ненавиділа Гаррі. Дядько попередив, щоб Гаррі повадився ввічливо і не показував своїй "ненормальності", а також вдавав, що навчається в школі для патологічно злочинних підлітків. Гаррі сказав, що поводитиметься добре, коли дядько підпише дозвіл на відвідування Гогсміду. Вернон Дурслі пообіцяв підписати дозвіл, якщо Гаррі дотримає обіцянки аж до кінця.

Невдовзі дядько привіз тітку Мардж. Вона була велика, огрядна, а з нею був старий та непривітний бульдог на кличку Ріпер. Тітка звернула увагу на Гаррі лише тоді, коли на кухні Ріпер почав гарчати на хлопця. Тітка говорила, що Петунія з Верноном надто добрі, що утримують Гаррі.

На третій день свого візиту тітка сказала, що в Гаррі гнила кров. Почувши образливі слова щодо своїх батьків, Гаррі уже не міг стримати гніву. Тієї миті келих з вином, який тримала тітонька Мардж, вибухнув у неї в руках. Гаррі втік і дуже переживав, щоб його не вигнали з Гогвортсу, бо за чаклунськими законами заборонялося вдаватися до магії поза школою.

У останній вечір візиту тітка знову почала розмови про нечисту кров, про те, що матір Гаррі була непутящою і втекла з баламутом. Коли тітка сказала, що батько Гаррі ледачий жебрак, що батьки хлопця загинули в автокатастрофі, бо були п'яні, він уже не зміг стримати гніву. Тітонька Мардж почала надуватись, немов повітряна куля. Її тіло

почало підніматися зі стільця до стелі. Дурслі не знали, що їм робити. Гаррі схопив свою валізу, клітку Гедвіґи й побіг до входних дверей. Дядько закричав, щоб хлопець вернувся і врятував тітку, але Гаррі сказав, що вона заслужила на це, а він йде звідси. Наступної миті він уже крокував темною тихою вуличкою.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ. "Лицарський автобус"

На темній вулиці Гаррі охопила паніка, бо він не мав куди податися, а до того ж знову застосував серйозні чари, тож його могли вигнати з Гоґвортсу. Хлопець зовсім не мав грошей, а його батьківська спадщина зберігалася в сейфі лондонського чаклунського банку "Грінґотс". Коли Гаррі почав шукати у валізі успадкованого від батька плаща-невидимку, він відчув, ніби за ним хтось спостерігає. Хлопець взяв у руку чарівну паличку, підвівся і побачив контури великої тварини із здоровенними блискучими очима. Гаррі позадкував, наштовхнувся на валізу і, перечепившись через неї, скотився в рів. Паличка випала йому з рук. Цей рух призвів до того, що наступної миті біля нього з'явився яскраво пурпуровий триповерховий "Лицарський автобус". З нього вискочив кондуктор на ім'я Стен Шанпайк і сказав, що до Гаррі прибув рятувальний транспорт для чаклунів і чарівниць, які потрапили в халепу. Гаррі сказав, що бачив щось велике й чорне, схоже на пса, та воно вже зникло. Стен побачив шрам Гаррі, але хлопець сховав його під волоссям і сказав, що його звати Невіл Лонґботом.

Водієм автобуса був крихітний чарівник Ерні Пренґ. Під час поїздки Стен читав примірник "Щоденного віщуна", де була велика фотографія чоловіка з запалим обличчям і довгим скуповдженим волоссям. Саме його показували в маґлівських новинах. Стен сказав, що то Сіріус Блек. В газеті йшлося про те, що Сіріус Блек – чи не найзловісніший в'язень фортеці Азкабан. Міністр маґії Корнеліус Фадж навіть сповістив про Блека маґлівському прем'єр міністрові, адже той небезпечний і для чаклунів, і для маґлів. Блек – один з прихильників Відомо Кого, тобто Волдеморта. І коли маленький Гаррі Поттер переміг Відомо Кого, Сіріуса Блека оточили серед вулички маґли, а він вихопив чарівну паличку і підірвав усіх. Коли ж прибуло підкріплення з Міністерства маґії, Блек розреготався і спокійно пішов з ними. Його ув'язнили в Азкабані – жахливій чаклунській в'язниці.

Автобус відвіз Гаррі в Лондон на алею Діаґон. Хлопець опинився перед маленьким шинком "Дірявий Казан", у глибині якого таївся чарівний вхід на алею. Тут хлопця зустрів сам Корнеліус Фадж. Гаррі попрощався зі Стеном та Ерні, які підтвердили свої здогадки про те, що ніякий він не Невіл, а справжній Гаррі Поттер.

У шинку для Гаррі підготували кімнату, та спершу Фадж поговорив з хлопцем. Він сказав, що з міс Марджорі Дурслі вони все владнали і стерли їй пам'ять, а тітка і дядько погодилися наступного літа знову прийняти Гаррі. Останні два тижні канікул Гаррі мусив провести в одній з кімнат "Дірявого казана". Хлопець був здивований, що його не покарали за застосування чарів між людьми, і сам міністр маґії опікувався ним. Гаррі наказали триматися алеї Діаґон, але дозволу відвідувати Гоґсмід він не отримав.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ. "Дірявий Казан"

Минуло кілька днів, Гаррі гуляв тільки по алеї Діаґон, спостерігав за відвідувачами

у "Дірявому Казані", наповнив гаманець грошима зі свого сейфа у "Грінґотсі". В улюбленій крамниці "Усе для квідичу" він побачив нову супермітлу "Вогнеблискавка", яка мала неперевершену рівновагу, неймовірну точність і супершвидкість. Гаррі навіть страшно було уявити її ціну.

У книгарні Гаррі побачив з сотню примірників "Жахливої книги жахів" у залізній клітці. Ця книга була обов'язковою літературою з догляду за магічними істотами. Саме тому Гегрід подарував її Гаррі. Хлопець купив собі інші книги зі списку, а потім побачив в одній книжці, що провісником смерті є пес, схожий на того, якого він бачив тоді на вулиці.

Наближався початок навчання, і алея Діаґон дедалі більше наповнювалася учнями Гогвортсу. В крамниці "Усе для квідичу" Гаррі зустрів однокласників Шеймуса Фініґана і Діна Томаса, які захоплено розглядали "Вогнеблискавку". Біля книгарні "Флоріш і Блотс" Гаррі наткнувся на справжнього Невіла Лонґботома. Невіл, круглолиций і забудькуватий хлопець, десь загубив свій список, і його саме шпетила грізнюща на вигляд бабуса.

В останній день канікул Гаррі зустрів Рона і Герміону. Рон уже знав, що Гаррі жив у "Дірявому казані", бо його тато, містер Візлі, працював у Міністерстві магії і, звичайно ж, чув про те, що сталося з тітонькою Мардж. Рон похвалився новою чарівною паличкою, а Герміона розповіла, що вивчатиме більше предметів, ніж хлопці. Дівчина мріяла купити собі сову, бо Гаррі мав Гедвіґу, а Рон – Еролу (хоч то була родинна сова, а Рону належав тільки хворобливий на вигляд пацюк Skebers).

У "Магічному звіринці", де продавали домашніх тварин для чарівників, Рон показав відьмі-продавчині Скребеса і спитав, чи можна його якимось полікувати. Пацюк дістався йому у спадок від братів, і відьма була здивована, що тварина живе так довго. Скребес мав дране ліве вухо та лапку, на якій бракувало пальця. Коли Рон купував для нього тонізуючий засіб, йому на голову стрибнув величезний рудий кіт на ім'я Криволапик. Скребес налякався і втік з крамнички. Хлопці побігли за ним, а Герміона купила цього kota. Кіт був пухнастий, але криволапий, а морду мав люту й на диво плескату. Криволапик хтозна скільки пробув у крамниці, бо ніхто його не купував.

Згодом Гаррі, Рон і Герміона побачили містера Візлі, який саме читав "Щоденного віщуна". Там йшлося про те, що Блека досі не спіймали, це мали зробити азкабанські вартіві. З місіс Візлі до них підійшли і решта Ронових братів і сестра: п'ятикласники-близнюки Фред і Джордж, новий староста школи Персі та Джіні – наймолодша і єдина донька в родині Візлів. Минулого семестру у Гогвортсі Гаррі урятував Джіні життя.

Усі Візлі, Гаррі і Герміона повечеряли у шинку і залишились там ночувати, а зранку діти мали вирушати у школу. Перед сном Гаррі випадково почув, як містер і місіс Візлі говорили про нього. Виявилося, що Сіріус Блек полює на Гаррі. Містер Візлі говорив, що коли Фадж прибув до Азкабану тієї ж ночі, коли Блек утік, вартіві попередили Фаджа, що Блек останнім часом постійно бурмотів крізь сон: "Він у Гогвортсі... Він у Гогвортсі". Місіс Візлі вважала, що поки Албус Дамблдор директорує в Гогвортсі – Гаррі в безпеці. Тепер Гаррі зрозумів, чому Фадж був до нього поблажливий: той зрадив,

що Гаррі живий. Хлопець чомусь не відчував страху, його лише засмучувало те, що тепер він навряд чи зможе відвідати Гогсмід.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ. Дементор

Наступного ранку усі були заклопотані від'їздом. Рон носив Skeberca у кишені, бо пацюк боявся Герміоніного Криволапика. Біля "Гогвортського експреса" Персі Візлі зустрів свою дівчину Пенелопу Клівотер і похвалився значком старости. Коли діти були вже у вагоні, містер Візлі відвів Гаррі вбік і хотів усе розповісти, але хлопець сказав, що уже все знає. У поїзді Гаррі хотів розповісти усе Рону та Герміоні, тож друзі знайшли купе, в якому була тільки одна особа – чоловік, що міцно спав біля вікна. Незнайомець мав пошарпаний і втомлений вигляд, хоч був ще доволі молодим. Герміона прочитала на його портфелі: "Професор Р. Дж. Люпин". Друзі зрозуміли, що він викладатиме в школі захист від темних мистецтв, бо ця посада була вільною.

Нарешті Гаррі розповів усе друзям. Рон був приголомшений, а Герміона попросила Гаррі бути дуже обережним. "Гогвортський експрес" рухався все далі на північ. Криволапик уместився на вільному сидінні і спостерігав за Роновою кишенею. Професор Люпин продовжував спати. Пополудні до друзів підійшли троє найненависніших їм осіб: Драко Мелфой та його приятелі – Вінсент Креб і Грегорі Гойл. Драко Мелфой і Гаррі ворогували ще з першої поїздки до Гогвортсу. Мелфой належав до слизеринського гуртожитку. Він, як і Гаррі, був ловцем своєї команди з квідичу. Кремезні й мускуліст Креб і Гойл виконували роль Мелфоевих посіпак. Мелфой почав насміхатися з неможливих Ронових батьків, але побачивши професора, пішов геть.

Коли стемніло, поїзд почав зупинятися, зненацька згасло світло. Хтось сідав на поїзд. Джіні та Невіл прибігли до Рона, Герміони і Гаррі. Професор Люпин нарешті прокинувся. Він начаклував собі цілу жменю вогню і наказав дітям залишатися на місцях. Не встиг Люпин дійти до дверей, як вони повільно відчинилися. Усі побачили високу постать у плащі, її обличчя ховалося під каптуром. Гаррі побачив, що з-під плаща стирчить рука – лисуча, сіра, вкрита слизом і струпами. Хлопця пройняв крижаний холод, він почув віддалений зойк – жахливий, переляканий, благальний. А потім Гаррі втратив свідомість.

Коли він прийшов до тями, друзі сказали, що ніякого зойку не чули. Професор Люпин дав Гаррі шматок шоколаду і сказав, що то був один з азкабанських дементорів, який шукає Сіріуса Блека. Гаррі нічого не розумів, йому було соромно, що лише він так налякався.

Нарешті друзі прибули до школи і біля її залізних воріт теж побачили дементорів. Професорка МакГонегел, викладач трансфігурації і вихователька грифіндорського гуртожитку, яка завжди виглядала вельми суворою, повела Гаррі й Герміону у свій кабінет. Вона вже знала, що Гаррі стало в поїзді погано, тож для хлопця викликали

завідувачку шкільної лікарні мадам Помфрі. Гаррі переконав Макґонегел, що він здоровий, і вийшов у коридор, поки Герміона обговорювала з професоркою розклад своїх уроків. Незабаром вони пішли до Великої зали. Професор Флитвік, крихітний чарівничок з кучмою сивого волосся, якраз виносив із зали Сортувального капелюха, який розподіляв першокласників по гуртожитках (Грифіндор, Рейвенклов, Гафелпаф чи Слизерин).

Професор Дамблдор, директор школи, якого часто називали найвидатнішим чаклуном світу, привітав усіх з новим навчальним роком у Гогвортсі. Він розповів, що у школі зараз перебуває кілька дементорів з Азкабану, і ніхто не має права виходити зі школи без дозволу. Потім він відрекомендував професора Люпина, який посів посаду вчителя захисту від темних мистецтв. Професор Снейп, майстер зілля й настійок, здавалося, з ненавистю вдивлявся в професора Люпина. Усі знали, що Снейп домагався посади вчителя захисту від темних мистецтв, а ще ненавидів Гаррі. Дамблдор також оголосив, що учителем з догляду за магічними істотами буде Рубеус Гегрід, який поєднуватиме викладання зі своїми обов'язками лісника. Після бенкету Гаррі, Рон і Герміона привітали свого друга Гегріда і пішли у свою ґрифіндорську вежу. Щоб потрапити туди, потрібно було сказати пароль Гладкій Пані, яка жила на картині.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ. Пазурі та чайнки

Наступного ранку під час сніданку Драко Мелфой та інші слизеринці сміялися з того, що Гаррі боїться дементорів. Джордж Візлі порадив Гаррі не перейматися через Драко і розповів, що дементори висмоктують з людини всю радість, а більшість в'язнів Азкабану божеволіють. Коли Рон побачив розклад Герміони, то був здивований: щодня у неї був з десяток предметів. Та Герміона сказала, що встигне, бо вони з професоркою Макґонегел все владнали.

Першим уроком було віщування у Північній вежі замку, де друзі ще не бували. Дорогою туди Гаррі, Рон і Герміона побачили велику картину з зображенням галявини, на яку, брязкаючи обладунками, виринув опецькуватий лицар – сер Кадоґан. Він допоміг друзям знайти Північну вежу: лицар перебігав через картини і вів юних чарівників за собою.

Добиратися в клас довелося через люк. Сивіла Трелоні, вчителька віщування, була неймовірно худа, великі окуляри в декілька разів побільшували її й без того великі очі, а тіло було закутане в тоненьку, з блискітками, шаль. З її довгої шиї звисало безліч ланцюжків і намиста, а пальці й руки були всіяні перснями та браслетами. Професорка говорила дивні речі, розповідала про способи віщування. Потім вона налила учням чаю. Коли діти випили його, лишився осад, у якому всі пробували щось побачити. Професорка взяла Гарріну чашку і побачила там Ґріма – велетенського пса, який провіщав смерть. У Гаррі обірвалося серце. Він згадав пса, якого побачив у книжці у "Флоріш і Блотс", і того пса, якого побачив перед появою "Лицарського автобуса". Герміона наважилася сказати, що осад не зовсім схожий на Ґріма, але Трелоні неприязно глянула на дівчину і сказала, що майже не відчуває довкола неї аури.

Другим уроком була трансфігурація, якої вчила професорка Макґонегел. Вона

розповідала про анімагів – чарівників, які вміють обертатися в тварин, а потім сама перетворилася на смугасту кицьку. Учні зізналися їй, що Трелоні напроорокувала Гаррі щось погане, але Макґонегел сказала, що Сивіла Трелоні щороку, ще з першої появи в школі, пророкує смерть одного учня. Проте ніхто ще не помер, адже віщування – дуже неточна галузь магії.

Після обіду друзі пішли на перший урок з догляду за магічними істотами. Новий учитель Геґрід пояснив, як приборкати "Жахливу книгу Жахів": достатньо погладити її. Потім із Забороненого лісу Геґрід привів з десятків химерних істот. Вони були схожі на коней, але мали крила і голови зі страхітливими дзьобами сталевого кольору й великими очима. На передніх лапах були жахливі пазури. Усі істоти були в нашийниках, які тримав Геґрід. То були гіпогрифи. Геґрід пояснив, що треба вклонитися гіпогрифу і зачекати. Якщо він вклониться у відповідь, можна його погладити і навіть осідлати, щоб політати. Гаррі першим підійшов до істоти. Гіпогриф Бакбик підкорився йому і навіть прокатав на собі. Мелфой, Креб і Ґойл заздрили Гаррі. Згодом Мелфой підійшов до Бакбика і назвав його нещасною тварюкою. Гіпогриф своїми сталевими пазурами поранив Мелфоеву руку. Гаррі з друзями зрозумів, що тепер Мелфой зробить з мухи слона і напаскудить Геґріду і Бакбику.

Після вечері Гаррі, Рон і Герміона відвідали Геґріда. Той сказав, що з Драко все добре, але він жаліється на сильний біль у руці. Геґрід згадав, що Гаррі не можна нікуди виходити зі школи, і лісник повів друзів до школи.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ СЬОМИЙ. Ховчик у шафі

Мелфой з'явився в класі аж у четвер зранку, під час спільного з ґрифіндорцями уроку зілля й настійок. Він мав пов'язку, що підтримувала його забинтовану праву руку, і робив вигляд, що мужньо терпить біль. Снейп доручав Рону і Гаррі допомагати Мелфою готувати інгредієнти для настійки. Мелфой натякнув, що Геґрід не довго буде вчителем, бо його батько поскаржився на лісника опікунам школи і Міністерству магії.

Після уроку Рон і Гаррі помітили, що Герміона була в них за спинами, а потім раптом опинилася перед ними. Також у її портфелі були інші підручники, хоч сьогодні лишався ще один урок – захист від темних мистецтв. Герміона змінила тему і не дала ніяких пояснень.

Перший урок захисту від темних мистецтв почався несподівано з того, що професор Люпин повів усіх до учительської і сказав, що тут, у старій шафі, ховається привид-ховчик, який набирає вигляду того, чого людина боїться найбільше. Поки він у півночі, ховчик не має ніякої форми. Та щойно його випустити, він одразу стане страхом. Люпин навчив учнів заклинання "Рідікулус!", а потім звелів Невілу розповісти про свій найбільший страх. Хлопець зізнався, що боїться Снейпа. Люпин порекомендував спробувати страховисько перетворити на посміховисько. Наприклад, одягти страх в одяг своєї бабусі. Отож, коли Люпин випустив ховчика, той постав в образі професора

Снейпа. Невіл проказав заклинання, і Снейп уже мав сукню, капелюшок і жіночу торбинку. Учні попадали з реготу. Настала черга інших. Усі перемагали свої страхи. Наприклад, Рон боявся великого павука, але павук залишився без ніг. Зрештою ховчик вибухнув, розлетівшись на безліч маленьких хмаринок диму, і щез. Гаррі лише дивувався, чому професор Люпин навмисно не дав йому позмагатися з ховчиком. Невже через ту пригоду в поїзді? Невже Люпин вважає його заслабким і думає, що Гаррі знову знепритомніє? Герміона теж не позмагалася з ховчиком, і Рон вважав, що вона найбільше боїться домашнього завдання, за яке отримала п'ятірку не з трьома, а лише з двома плюсами.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ. Втеча Гладкої Пані

Захист від темних мистецтв миттєво став для всіх найулюбленішим уроком. Лише Драко Мелфой насміхався з зовнішнього вигляду Люпина. Але нікого не обходило, що мантия професора Люпина була залатана й поношена. Гаррі лишалося тільки мріяти, щоб інші предмети теж були такі. Найгіршими, як завше, були уроки зілля й настійок. Очі Снейпа лиховісно поблискували на саму згадку про професора Люпина, а Невілові діставалося від нього найбільше. А ще Гаррі мав відразу до уроків професорки Трелоні. На її очах щоразу бриніли сльози, коли вона дивилася на Гаррі. Уроки догляду за магічними істотами навіювали нудьгу, бо Геґрід після першого уроку з гіпогрифами втратив свою впевненість, тож тепер учні займалися фlobber'яками – найнуднішими в світі створіннями.

Наближався квідичний сезон. Одного вечора Олівер Вуд – капітан ґрифіндорської команди, зібрав усіх гравців, щоб обговорити тактику майбутніх матчів. Кожна квідична команда складалася з семи гравців. Завданням трьох загоничів було забивати голи, тобто закидати квафела (червоного м'яча) в одне з трьох кілець на п'ятнадцятиметрових жердинах по кутах поля. Два відбивачі важкими битками відганяли бладжери (два тверді чорні м'ячі, що шугали довкола й намагалися збити гравців). Воротар захищав жердини з кільцями, а ловець, чие завдання було найскладніше, старався піймати золотого сніча – маленький крилатий м'яч завбільшки з горіх. Гра закінчувалася, коли ловець ловив сніча, здобуваючи для своєї команди сто п'ятдесят очок.

Ґрифіндор не перемагав уже сім років поспіль. Олівер, який був воротарем, надівся на трьох неперевершених загоничок – Алісію Спінет, Анжеліну Джонсон і Кеті Бел, на двох непереможних відбивачів – Фреда і Джорджа Візлі, і на ловця – Гаррі Поттера. Сповнена рішучості команда почала тренуватися тричі на тиждень.

Після одного з тренувань Гаррі увійшов до ґрифіндорської вітальні, де панувало загальне збудження. Учні раділи, бо збиралися перед Гелловіном відвідати Гоґсмід. Криволапик цього вечора вчепився у Ронів портфель, де сидів Скребес. Через полювання kota на цього пацюка, Рон і Герміона постійно сварилися.

Увесь наступний день Рон не переставав ображатися на Герміону. Він майже не розмовляв з нею на гербалогії, хоч вони усі втрох поралися біля одної й тієї самої стручкової порхавки. Далі була трансфігурація. Гаррі у кінці уроку попросив у

професорки Макґонегел дозвіл відвідати Гогсмід, але вона відмовила, посилаючись на те, що дозвіл повинні давати батьки чи опікуни. Всі намагалися розрадити Гаррі, але марно. Рон нерішуче запропонував скористатися плащем-невидимкою, але Герміона нагадала, що від дементорів не сховають навіть плащі-невидимки.

Уранці на Гелловін, коли всі пішли у Гогсмід, Гаррі зустрів професора Люпина. Той запросив Гаррі до себе в кабінет, показав водяника-ґринділа, пригостив чаєм і поведився дуже приязно. Хлопець запитав професора, чому він не дав йому позмагатися з ховчиком. Люпин сказав, що боявся, що ховчик постане в образі лорда Волдеморта. Гаррі зізнався, що насправді більше боїться дементора. Під час їхньої розмови до кабінету зайшов Снейп. Він приніс Люпинові келих якогось зілля, яке наказав випити відразу. Гаррі так і не довідався від чого воно. Люпин лише сказав, що йому пощастило працювати разом з професором Снейпом, бо це зілля мало хто вміє варити.

Рон і Герміона принесли Гаррі різних солодошів і ділилися враженнями від крамниці магічного знаряддя "Дервіш і Бенґіс", магазину жартів "Зонко", а в "Трьох мітлах" вони пили гаряче маслопиво. Гаррі розповів друзям про настійку Снейпа для Люпина, а потім друзі пішли у Велику залу, де було влаштовано бенкет.

Після бенкету учні побачили, що Гладка Пані з портрета зникла, а сам портрет був жахливо понівечений. Привид Півз Полтерґейст розповів, що Гладка Пані сховалася від сорому, а її картину порізав Сіріус Блек, бо вона відмовилася впустити його.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ. Зловісна поразка

Професор Дамблдор звелів ґрифіндорцям, гафелпафцям, рейвенкловцям і слизеринцям ночувати у Великій залі. Усі були вкрай розгублені. Замок ретельно обшукали. Усіх у залі цікавило одне: як Блек сюди потрапив, адже усюди пильнували дементори, а шкільний сторож Філч знав всі таємні переходи, і їх давно вже перекрили.

Вночі щогодини в залі з'являвся хтось із учителів – перевірити, чи все гаразд. Десь біля третьої ночі, коли майже всі нарешті поснули, увійшов професор Дамблдор і сказав Персі, що знайшов тимчасового охоронця для ґрифіндорського портрета, а Гладка Пані досі перелякана. Коли вона заспокоїться, містер Філч її відреставрує. До Дамблдора підійшов Снейп і висловив припущення, що хтось допоміг Блеку проникнути у замок.

Наступні кілька днів у школі тільки й було розмов, що про Сіріуса Блека. На місці Гладкої Пані з'явився портрет сера Кадоґана разом з його коником. Сер Кадоґан постійно викликав учнів на дуель і вигадував безглузді паролі, які дуже часто міняв.

У суботу мала відбутися перша гра з квідичу. Ґрифіндорська команда під наглядом мадам Гуч (хлопця дуже оберігали) тренувалася з особливою самовідданістю. На останньому тренуванні перед матчем Олівер Вуд повідомив, що вони гратимуть не зі Слизериним, а з Гафелпафом, бо у Мелфоя досі болить рука. У гафелпафців був новий капітан, він же й ловець: Седрік Діґорі. Він зібрав дуже сильну команду.

Якось на урок захисту від темних мистецтв прийшов Снейп і сказав, що Люпин почуває себе занадто кепсько, щоб провести урок. Потім Снейп оголосив, що вони

вивчатимуть вовкулак. Ніхто ще нічого не знав про вовкулак, крім Герміони, але Снейп не захотів слухати її відповідь. Рон висловив своє обурення, і Снейп призначив йому покарання. На домашнє завдання Снейп звелів написати двосувійний реферат про методи розпізнавання і знищення вовкулак. Ну а Рон мусив чистити нічні горщики в лікарні без жодних чарів.

На другий день, саме перед грою, Гаррі прокинувся ще до світання. Надворі була буря. Гаррі тихенько вийшов зі спальні у вітальню. Він до світанку просидів перед каміном, час від часу стримуючи Криволапика, що вперто намагався прослизнути сходами до спальні, де був Скребес.

На гру прийшла вся школа. Шалений вітер збивав учнів з ніг і викидав парасолі. Переодягшись у яскраво червону форму, команда ґрифіндорців вийшла на поле. З протилежного краю поля наближалися світло-жовті гафелпафці. Почалася гра, усі були мокрі від дощу. Під час тайм ауту Герміона начаклувала, щоб вода не заважала Гаррі бачити крізь окуляри. Знову почалася гра. У порожньому найвищому ряду Гаррі раптом побачив силует величезного кошлатого пса. Хлопець мало не впав, а коли придивився, пес уже зник. Раптом на стадіоні запала моторошна тиша. Внизу на полі з'явилося близько сотні дементорів. Вони звели до Гаррі свої невидимі обличчя. У голові Гаррі закричала жінка: "Не Гаррі, не Гаррі, тільки не Гаррі... убий замість нього мене...". Гаррі зомлів, а отямився він у шкільній лікарні. Довкола його ліжка зібралася вся команда, були тут і Рон та Герміона. Хлопець дізнався, що Діґорі зловив сніча після того, як Гаррі впав. Фред висловив надію, що якщо Гафелпаф продує Рейвенклоу, а вони поб'ють Рейвенклоу і Слизерин, то є ще надія. Гаррі не хотів вірити, що уперше в житті він програв у квідич.

Коли у палаті залишилися лише Гаррі, Рон і Герміона, дівчина розповіла, що Дамблдор сповільнив падіння Гаррі, а потім націлив паличку на дементорів, вистрілив на них якимось сріблом, і вони відразу змилися... Гаррі також дізнався, що його мітла "Німбус" впала на Войовничу Вербу (вона була дуже агресивним деревом), тож з мітли лишилися лише купка скіпочок і прутиків.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ. Карта мародера

Гаррі розумів, що "Німбуса" вже не відреставрувати. У його палату постійно хтось приходив і намагався підбадьорити: Геґрід, Джіні Візлі, ґрифіндорська команда, Рон і Герміона. Він нікому не розповів про Ґріма, який з'являвся уже двічі, і двічі Гаррі ледь не загинув. Гаррі також тепер знав, що з наближенням до нього дементорів, він чує останні миттєвості маминого життя: вона намагалася врятувати Гаррі від лорда Волдеморта, а той, убиваючи її, реготав...

Професор Люпин знову повернувся на уроки, але мав хворобливий вигляд. Якось він показував учням ліхтарника – створіння, яке заманює подорожніх у болото. Після уроку Люпин поспівчував Гаррі щодо мітли і розповів, що Войовничу Вербу посадили того року, коли він вступив до Гогвортсу. Від Люпина Гаррі дізнався, що дементори діють на нього сильніше за інших, бо хлопець пережив таке, що нікому й не снилося. Також Люпин розповів, що дементори висмоктують з людини спокій, надію та радість,

усі гарні відчуття і щасливі спогади. Дементори прийшли на поле підживитися енергією натовпу, а в Азкабані в'язні потрапляють у пастку власного мозку, в якому не з'являється жодної радісної думки. Майже всі божеволіють за якісь кілька тижнів. Але Сіріус Блек зумів їх якось побороти. Гаррі пам'ятав, як професор Люпин поборов дементора у поїзді, тому попросив навчити і його. Люпин пообіцяв допомогти наступного семестру.

Гафелпаф в листопадовому матчі з Рейвенкловом програв. У Грифіндору ще залишалися шанси, але тепер він не мав права програти наступну гру. Вуд несамовито тренував команду. Дементори більше не з'являлися. Учні чекали на канікули, а Рон і Герміона вирішили залишитися в Гогвортсі заради Гаррі. Останні вихідні цього семестру учні збиралися провести в Гогсміді. Гаррі мусив залишитися в замку. Він вибирав у журналі нову мітлу, бо вона була вкрай потрібна. Фред й Джордж Візлі вирішили зробити йому дуже цінний подарунок. Вони вручили йому біля статуї горбатого одноокого відьми аркуш пергаменту і розповіли, що коли були в першому класі, викрали це у Філча. То була Карта мародера, яку колись створили якісь загадкові Муні, Червохвіст, Гультай і Золоторіг. З допомогою чарівної палички на аркуші з'являлася деталізована карта Гогвортського замку й довколишніх територій. По ній рухалися крихітні чорнильні цяточки, над кожною було ім'я. Наприклад, Гаррі побачив, як цяточка у верхньому лівому кутку показувала, що професор Дамблдор походжав своїм кабінетом. На карті було зображено низку переходів, у яких Гаррі ще не бував, і деякі з них вели в Гогсмід.

Коли довкола нікого не було, Гаррі підійшов до фігури відьми, прошепотів заклинання, і в горбі відьми з'явився невеликий прохід. Цим проходом Гаррі пробрався аж за прилавок магазину солодоців "Медові руці" у Гогсміді. Тут було так багато гогвортських учнів, що на Гаррі ніхто навіть не звертав уваги. Хлопець віднайшов Рона й Герміону і пошепки розповів про Карту мародера. Рон обурився, що брати ніколи йому про неї не розповідали, а Герміона вважала, що карту слід віддати професорці МакГонегел. Дівчина боялася, що Сіріус Блек скористається котримсь із проходів. Гаррі заспокоїв її: на карті сім таємних тунелів, Філч знає про чотири з них, а з трьох інших – один завалився, над входом у другий росте Войовнича Вербка, а той, яким Гаррі прийшов... його важко помітити.

Друзі накупили ласощів і пішли у "Три мітли" на маслопиво. У невеличкому шинку хазяйнувала мадам Розмерта. Друзі сіли за вільним столиком у глибині кімнати біля пишної різдвяної ялинки. Коли Рон приніс гарячого маслопива, у шинок зайшли професорка МакГонегел, професор Флитвік, Гегрід і міністр магії Корнеліус Фадж. Герміона миттю сховала Гаррі під стіл, а з допомогою заклинання пересунула ялинку так, щоб сховатися за нею.

Вчителі і міністр сіли за стіл, до них приєдналася мадам Розмерта. Гаррі чув усю їхню розмову. Фадж розповідав Розмерті, що жахливий Сіріус Блек і досі деє тут. Мадам Розмерта пам'ятала Блека ще хлопчиком у Гогвортсі, і тоді він був добрим. А найкращим приятелем Блека був Джеймс Поттер. Обидва були дуже розумними, але й

бешкетники були ще ті. Поттер нікому так не довіряв, як Блеку. Вони й після школи приятелювали: Блек був дружною на весіллі Джеймса і Лілі, а згодом став хрещеним батьком Гаррі. Коли Поттерів почав переслідувати Відомо Хто, Дамблдор підказав їм скористатися чарами Довіри, які магічно запечатують якусь таємницю в глибині чиєїсь душі. Поттери вибрали Тайнохоронцем Блека. Дамблдор мав інформацію, що хтось близький до Поттерів інформує Відомо Кого про кожен їхній крок. І от не минуло й тижня після застосування чарів Довіри, як Блек зрадив Поттерів. Але Відомо Хто зазнав краху, коли зустрівся з малим Гаррі. Його сила пропала, він утік, а Блек опинився ні в сих ні в тих.

Гегрід говорив, що був останнім, хто бачив Блека, але ще не знав про його зраду. Лісник забирав Гаррі з будинку Лілі та Джеймса, коли вони були вже мертві. Тоді з'явився Сіріус Блек на своєму летючому мотоциклі і попросив віддати дитину йому. Гегрід не віддав Гаррі, тоді Блек віддав йому свого мотоцикла, щоб лісник швидше відвіз дитину Дамблдору.

Фадж сказав Розмерті, що Блека після цього знайшов Поттерів друг Пітер Петігрю. Мадам Розмерта пам'ятала Петігрю – малого товстуна, який в Гогвортсі завжди волочився за Поттером і Блеком як хвостик. Петігрю помер як герой: Блек розірвав його на дрібні шматочки. Фадж одним з перших прибув на те місце. Там була вирва посеред вулиці, а Блек стояв і реготав з шматочків, які залишилися від Петігрю. Блека схопили і запроторили до Азкабану. Перед втечею Блека Фадж бачив його в Азкабані, і той виглядав нормальним, хоч більшість божеволіють. Блек говорив абсолютно логічно, попросив у Фаджа газету. Фадж вважав, що Блек втік, щоб віднайти Волдеморта і знову стати його слугою.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ. "Вогнеблискавка"

Гаррі через тунель повернувся у замок. З розмови вчителів і Фаджа він дізнався багато нового. Досі він не знав, що його батьки померли через зраду їхнього найкращого друга. Гаррі знайшов фотоальбом, подарований йому Гегридом два роки тому. Там було повно магічних фотографій його мами й тата. Він віднайшов на одній фотографії Блека. Його обличчя було приємне й усміхнене.

Почалися канікули, учні роз'їхалися. Гаррі, Рон і Герміона пішли до Гегрида і побачили, що він плаче. Виявилося, що Міністерство магії розслідує справу про напад гіпогрифа на Мелфоя. Батько хлопця, Луціус Мелфой, хоче, щоб гіпогрифа знешкодили. Герміона запропонувала допомогу, бо десь уже читала про суд над гіпогрифом, з якого знущалися, і того гіпогрифа виправдали. Друзі пішли в бібліотеку, щоб знайти хоч щось для захисту Бакбика.

Різдвяного ранку Гаррі був дуже здивований, коли знайшов біля ліжка мітлу "Вогнеблискавку". Ніхто не знав, хто ж її подарував. Коли Рон і Герміона розглядали мітлу, Криволапик кинувся на Рона, в кишені якого був Скребес. Пацюк кинувся

навтьоки і стрибнув Ронові на плече. Рон схопив Skeберса за хвіст і спробував копнути Криволапика ногою, але вдарився. Герміона з котом мусили йти геть. На кімнату викотився стержоскоп, про який Гаррі вже й забув, і засвітився та закружляв на підлозі.

Герміона замкнула Криволапика в спальні й сердито косилася на Рона за те, що той хотів підгилити її кота. Рон і собі ображено пихкав: Криволапик знову ледь не загриз Skeберса.

Під час святкового різдвяного обіду професори Дамблдор, Макґонегел, Снейп, Спраут, Флитвік і сторож Філч сиділи разом з трьома іншими учнями, а також Гаррі, Роном і Герміоною. Професорка Трелоні не поспішала сідати за стіл, бо усіх разом було тринадцятеро, а це поганий знак.

Після обіду Гаррі з Роном не могли намілюватися мітлою, але Герміона привела Макґонегел, і та забрала мітлу, бо на ній могли бути закляття проти Гаррі. Герміона вважала, що мітлу міг прислати Блек.

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ. Патронус

Гаррі розумів, що Герміона зробила це з найкращих міркувань, та однак на неї сердився. Рон з люті аж клетотав.

Канікули закінчилися, знову почалося навчання. Геґрід потішив учнів вогнищем із саламандрами. Перший урок віщування в новому семестрі почався з хіромантії. Глянувши на долоню Гаррі, Трелоні безапеляційно запевнила, що такої короткої лінії життя вона ще ніколи не бачила. На уроці захисту від темних мистецтв Гаррі нагадав Люпину про обіцянку. Вони домовилися зустрітися о восьмій вечора в четвер.

На зустріч Люпин приніс ховчика у великому ящику. Професор вчив Гаррі викликати закляттям патронуса, тобто охоронця, якому дементор не страшний. Щоб викликати патронуса потрібно зосередитися на своєму найщасливішому спогаді. Гаррі згадав свій перший політ на мітлі. Згодом Люпин випустив ховчика-дементора, який почав повільно насуватися на хлопця. Гаррі почув голос матері і втратив свідомість. Коли він опритомнів, то попросив ще одну спробу. Другого разу хлопець почув голос свого батька і знову зомлів. Після цього Люпин розповів, що добре знав Джеймса Поттера, бо вони товаришували. Під час третьої спроби Гаррі намагався згадати той момент, коли він уперше довідався, що він чарівник і поїде у Гогвортс. Коли показався дементор, з кінця Гарріної палички вилетіла величезна срібляста тінь, що зависла між ним і дементором. Хлопець відчував втому, але Люпин похвалив його за гарний початок. Вони домовилися працювати ще.

Через тиждень після початку семестру Рейвенклов зустрівся зі Слизерином. Переміг Слизерин. Вуд був переконаний, що це їм на руку. Якщо Грифіндор теж виграє у Рейвенклоу – друге місце їм забезпечено. Вуд збільшив кількість тренувань до п'яти на тиждень. Герміона вже ледве витримувала своє перевантаження додатковими предметами. Вона майже ні з ким не розмовляла й огризалася, коли хтось відвертав її увагу.

Заняття з Люпином проходили не так успішно, як сподівався Гаррі. Він поступово навчився при появі дементора-ховчика викликати невиразну сріблясту тінь, але цей

його патронус був заслабким, щоб дементора відігнати. Гаррі сердився сам на себе: він не міг побороти прихованого бажання знову почути голоси своїх батьків. Люпин вважав, що коли дементори з'являться на наступному матчі, Гаррі зможе їх трохи затримати й нормально приземлитися.

Якось Гаррі дізнався від професора, що під каптуром у дементора – Цілунок. Ним вони висмоктують з людини душу і остаточно знищують. Міністерство магії дало дементорам дозвіл виконати Цілунок щодо Сіріуса Блека.

Нарешті Гаррі віддали "Вогнеблискавку". Коли Рон відносив мітлу до спальні, він виявив, що Криволапик з'їв Скребеса. Принаймні, Рон знайшов плями крові на простирадлі і кілька довгих рудих котячих шерстинок.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ. Грифіндор проти Рейвенклоу

Здавалося, що дружбі між Роном і Герміоною настав кінець. Вони були дуже сердиті одне на одного. Дівчина наполягала, що Криволапик не винен. Щоб підбадьорити Рона, Гаррі запросив його на останнє тренування грифіндорської команди перед грою з Рейвенкловом і пообіцяв, що після тренування дасть політати на "Вогнеблискавці". Вуд повідомив Гаррі, що ловцем в Рейвенклові буде четвертокласниця і непоганий гравець Чо Чанг. Та Гаррі мав "Вогнеблискавку", тож почувався впевненим. Повертаючись з тренування, Гаррі і Рон побачили в темряві очі Криволапика. Рон кинув у кота грудкою, але той щез у півночі. Гаррі на якусь мить здалося, що то були очі Гріма.

У день матчу видимість була чудова. Команда Рейвенклоу була одягнена у синю форму, а їхній ловець Чо Чанг була єдиною дівчиною в команді, а ще була неймовірно гарна.

Лі Джордан емоційно коментував матч, бо мріяв, щоб переміг Грифіндор. Чо Чанг, здавалося, переслідувала Гаррі. Хлопець зрозумів: вона не шукає сніча сама, а прилаштовується в нього на хвості. Під час гри три високі чорні дементори в каптурах з'явилися на полі. Гаррі вихопив з під мантиї чарівну паличку і закричав: "Експекто патронум!". Щось величезне й сріблясто біле вирвалося з кінчика його палички. Поки воно летіло, Гаррі зловив маленького сніча.

Команда перемогла і раділа, а Гаррі побачив, що дементорами були не хто інші, як Мелфой, Креб, Гойл і капітан слизеринської команди Маркус Флінт. Усі вони безладно намагалися вивільнитися з під довгих чорних мантий з каптурами.

Святкування затяглося до пізньої ночі. Лише Герміона сиділа в кутку і намагалася вчитися. Гаррі хотів помирити їх з Роном, але нічого не вийшло. Виснаженому Гаррі вночі наснився химерний сон. З "Вогнеблискавкою" на плечі він ішов лісом услід за чимось сріблясто білим. Гаррі почув, як попереду часто затупотіли копита. Хлопець вискочив на якусь галявину і... прокинувся, бо Рон кричав про те, що щойно у спальні був Сіріус Блек з ножом. З'явилася Макґонегел і запитала сера Кадоґана, чи він бачив Блека. Той сказав, що пропустив Блека, бо він знав усі паролі. Згодом виявилось, що ці паролі загубив Невіл Лонґботом, тож Блек міг їх знайти.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ. Снейпова досада

Тієї ночі у грифіндорській вежі так ніхто й не заснув. Замок знов обшукували, а грифіндорці цілу ніч просиділи у вітальні. Блек і цього разу вислизнув.

Наступного дня сера Кадогана звільнили з роботи, а Гладка Пані повернулася на своє звичне місце. Тепер її охороняла ще й група похмурих тролів. Рон відразу прославився на цілу школу. Вперше в житті він, а не Гаррі, був у центрі уваги. Гаррі не розумів, чому Блек не вгамував Рона і не пішов до Гаррі, а просто втік. Професорка Макґонегел скасувала для Невіла дозвіл на Гогсмід, призначила покарання і заборонила сповіщати йому пароль. Він мусив тепер щовечора чекати біля портрета, щоб хтось його провів. А бабуся прислала для нього ревуна (магічно підсилений у сотні разів голос Невілової бабусі волав про те, як він зганьбив усю їхню родину).

Ввечері Геґрід прийшов по Гаррі і Рона і повів їх до себе. У Геґрідовій хижі сидів Бакбик. Скоро мав відбутися розгляд Бакбикової справи в Комітеті знешкодження небезпечних істот. Гаррі відчув докори сумління, бо забув, що суд над Бакбиком так швидко. Рон теж про це забув. Хлопці лише тепер згадали про обіцянку підготувати аргументи для захисту Бакбика. Геґрід почав розмову про Герміону. Вона приходила сюди і кілька разів плакала, але ж викроїла часу і для Бакбика, знайшла пару аргументів, які дають надію. Лісник сказав хлопцям, що друзі мають бути важливішими за мітли і пацюків.

Учні знову збиралися відвідати Гогсмід, та Герміона попередила Гаррі, що коли він знову піде у село, вона розповість професорці Макґонегел про карту. Гаррі вирішив все одно йти, але прихопив плащ-невидимку. Коли всі пішли у село, Гаррі спекався Невіла і побіг до статуї відьми.

Загорнувшись у плащ невидимку, Гаррі вийшов з "Медових руць" на вуличку і знайшов Рона. Вони відвідали пошту, зайшли в "Зонко", потім подалися до Верескливої Халупи. Привид Майже Безголовий Нік казав колись Рону, що у Халупі мешкає дуже мерзенна публіка. Ніхто не може туди ввійти.

Гаррі і Рон зустріли тут Мелфоя, Креба і Гойла. Коли Мелфой сказав, що гіпогрифу гаплик, Гаррі (а він був невидимим) кинув у них болотом. Мелфой з друзями налякалися. Гаррі ще кинув болота, а потім – палицю. Коли Креб спіткнувся і наступив на краєчок Гарріного плаща-невидимки, в повітрі вигулькнуло обличчя Гаррі. Мелфой щось запідозрив і побіг зі своїми друзями геть. Рон попросив Гаррі швидше вертатися в замок, бо Мелфой побіг розказувати вчителям. Гаррі сховав плаща в якомусь темному закутку тунелю і швидко пробрався в школу. Тільки-но Гаррі вистрибнув з-за статуї відьми, як прибіг Снейп. Він повів хлопця у свій кабінет і розповів, що Мелфой розказав йому щойно химерну історію. Гаррі вдавав здивування, мовчав як риба. Снейп намагався його спровокувати і витягти зізнання. Професор сказав, що батько хлопця був таким же самовпевненим, пихатим хвальком. Гаррі охопила лють через такі слова професора. Хлопець сказав, що його батько врятував Снейпові життя, тому хай він заткнеться. Тоді Снейп сказав, що є деякі деталі. Гаррін батько зі своїми друзями вирішив утнути зі Снейпом неймовірно смішний жарт. Він міг закінчитися смертю Снейпа, якби Гаррін батько в останню мить не перелякався. Джеймс Поттер не вчинив

нічого відважного, бо рятуючи життя Снейпа, він просто рятував свою шкіру.

У кишенях Гаррі Снейп знайшов пергамент. Вчитель розумів, що в ньому щось приховано, тому почав наказувати паличкою, щоб приховане з'явилося. Раптом з'явився напис: "Містер Муні передає вітання професорові Снейпові і просить його не пхати свого довжелезного носа до чужого проса". Далі з'явилося ще: "Містер Золоторіг погоджується з містером Муні і хоче лише додати, що професор Снейп – бридота і кретин", "Містер Гультай хоче засвідчити свій подив, що такий ідіот зміг стати професором", "Містер Червохвіст каже професорові Снейпу "на все добре" і радить йому помити свою липку голову". Снейп покликав Люпина і показав пергамент з посланнями. Люпин сказав, що це просто клаптик пергаменту, який готовий образити кожного, хто захоче його прочитати. Можливо, Гаррі придбав його в крамниці жартів. До кабінету прибіг Рон і сказав, що це він дав Гаррі цей пергамент. Люпин сказав, що все вирішилось, взяв карту собі і вийшов з хлопцями з кабінету.

У вестибюлі Люпин сказав хлопцям, що знає все про цю карту. Професор радив Гаррі не нехтувати своїм життям, адже заради нього батьки віддали свої життя. Гаррі почувався погано, та ще гірше стало, коли Герміона повідомила, що Бакбика засудили до страти.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ. Фінальний матч

Вирок для Бакбика змусив Рона і Герміону помиритися. Через заходи безпеки друзі вже не могли відвідувати вечорами Геґріда. На уроках догляду за магічними істотами Геґрід був сумним, він вважав себе винним. Насмішки Мелфоя з Геґріда довели Герміону до того, що вона заліпила йому дзвінкого ляпаса. Після того Герміона не з'явилася на наступному уроці. Виявилося, що вона просто заснула, адже була дуже втомлена. На уроці віщування Герміона посварилася з професоркою Трелоні, бо та говорила, що дівчина позбавлена всього, що необхідне для шляхетного мистецтва віщування. Герміона взяла портфель і пішла геть з уроку. Та навіть без віщування дівчина вивчала предметів незрівнянно більше за інших. Під очима в неї з'явилися синці, як у Люпина, і щосекунди вона була готова розплакатися.

Рон засів за підготовку Бакбикової апеляції і навіть забував знущатися над Криволапиком. Гаррі мусив виконувати домашні завдання після щоденних тренувань. У грифіндорському гуртожитку тільки й було розмов, що про наступну гру. Грифіндор не здобував кубка, відколи ловцем був легендарний Чарлі Візлі (один зі старших Ронових братів). Гаррі жадав перемоги, бо їхня ворожнеча з Мелфоем сягнула найвищого ступеня.

Вночі перед матчем Гаррі встав, бо хотів пити. Він виглянув у вікно і побачив, як сріблястою галявиною скрадався Криволапик. З котом крадькома перебігав галявину гігантський кудлатий чорний пес. Гаррі не знав, що це означало. Якщо Криволапик також бачив пса, то хіба ж той міг бути провісником Гарріної смерті?

Під час вирішальної гри між Грифіндором і Слизерином доходило навіть до бійок. Гаррі намагався не підпустити Мелфоя до сніча, доки Грифіндор відірветься більше, як на п'ятдесят очок. Мадам Гуч карала обидві команди штрафними ударами. Коли рахунок був 70:10 на користь Грифіндору, Гаррі побачив сніча, та Мелфой ухопився за хвіст "Вогнеблискавки" і тягнув її назад. Сніч знову зник, а мадам Гуч призначила пенальті за порушення Мелфоем правил. Грифіндор вигравав з рахунком 80:20, коли Гаррі побачив, як над самою землею замерехтів малесенький золотий м'ячик. Йому вдалося зловити сніча швидше за Мелфоя. Юрба підбігла до Гаррі і підняла його та інших гравців на руки. Коли заплаканий Вуд передав йому Кубок і Гаррі підняв його над собою, він відчув, що тієї миті міг би вичаклювати найкращого в світі патронуса.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ. Пророцтво професорки Трелоні

Наближалися червень та екзамени. Навіть Фред і Джордж засіли за підручники: їх очікували підсумкові іспити, щоб отримати СОВУ (Середню Оцінку Взірцевих Учнів), а от Персі очікували НОЧІ (Напрочуд Обтяжливі Чарівницькі Іспити) – найсерйозніший у Гогвортсі екзамен. Персі сподівався на посаду в Міністерстві магії, тож потребував якнайвищих оцінок. Гаррі й Рон досі не розуміли, як Герміона примудряється відвідувати кілька уроків нараз.

Гегрід повідомив совиною поштою, що апеляцію призначили на шосте число. На апеляцію мав приїхати кат, тому виглядало, що Комітет знешкодження небезпечних істот уже вирішив усе заздалегідь під тиском старшого Мелфоя.

Почався тиждень іспитів, першим був іспит із трансфігурації, потім із замовлянь. Наступними мали бути іспити з догляду за магичними істотами, зілля й настійок та астрономії. Коли Гегрід приймав іспит, він був засмучений, а його екзамен виявився найлегшим з усіх. Іспит із зілля й настійок обернувся для Гаррі повним провалом. Опівночі на найвищій вежі відбувся іспит з астрономії. У середу вранці настала черга історії магії. У середу пополудні здавали гербологію. Передостаннім екзаменом зранку в четвер був захист від темних мистецтв. Професор Люпин підготував для них найдивніший з усіх іспитів. Треба було перейти вбрід глибокий ставок із ґринділом, пройти цілу вервечку канав, у яких засіли червоні каптурики, прочвакати через болото, не піддаючись на оманливі вказівки ліхтарника, і врешті-решт залізти в стару скриню й позмагатися з ховчиком. Гаррі отримав "відмінно". Після екзамену друзі побачили Корнеліуса Фаджа, який повинен був стати свідком страти гіпогрифа, хоч апеляцію ще не розглянули.

Останнім екзаменом у хлопців було віщування, а в Герміони – маґлознавство. Професорка Трелоні викликала учнів по одному. Гаррі зайшов останнім. Трелоні наказала йому заглянути у магичну кулю і сказати, що він там побачив. Гаррі намагався щось побачити, але марно. Тож він сказав, що бачить постать гіпогрифа, але його не страчують, він відлітає. Трелоні здавалася розчарованою. Коли Гаррі виходив, з нею сталося щось дивне. Вона з напівроззявленим ротом заціпеніла у своєму кріслі, її очі дивилися кудись повз нього. Гаррі з жахом подумав, що в неї починається якийсь випадок. Раптом вона сказала: "Темний Лорд лежить самотній і покинутий

прихильниками. Його слуга дванадцять років скнів у в'язниці. Сьогодні близько півночі він визволиться, щоб возз'єднатися зі своїм Паном. Темний Лорд за допомогою слуги відродиться знову – ще величніший і жахливіший. Сьогодні... близько півночі... слуга. .. вийде... щоб приєднатися... до свого... Пана...". Після цього вчителька стала нормальною і перепросила Гаррі, бо вважала, що просто задрімала. Гаррі розповів їй про те, що чув, але вона відповіла, що ніколи б не дозволила собі пророкувати такі нісенітниці. Гаррі не розумів, чи почув справжнє пророцтво, чи Трелоні просто вирішила ефектно завершити іспит.

Бакбик програв, а надвечір його мали стратити. Друзі мусили піти до Геґріда, але плащ-невидимка був в переході під одноокою відьмою. Щоб Снейп не побачив Гаррі біля статуї, замість нього пішла Герміона. Вона швидко вернулася з плащем. Після вечері друзі вдягнули плаща і прийшли до хатини Геґріда. Той був розгубленим, а Бакбик чекав припнятий на гарбузовій грядці. Дамблдор нічого не міг зробити, бо не мав ніяких повноважень, аби скасувати вирок. Несподівано у хаті лісника Герміона виявила у глечики Скребеса, який виглядав просто жахливо.

Раптом Геґрід побачив крізь вікно, що вже йдуть страчувати гіпокрифа. Попереду йшов Албус Дамблдор, потім Корнеліус Фадж. За ними – представник Комітету і кат Макнейр. Друзям треба було тікати, щоб їх тут не побачили. Рон взяв Скеберса, і під плащем друзі вийшли через задні двері, що вели на город. Потім вони нечутно обійшли Геґрідову хатину, але Скребес почав вириватися з Ронової кишені, він намагався вкусити хлопця за руку. Друзі зупинилися і почули, як гупнула сокира.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ. Кіт, пацюк і пес

Вони завмерли під плащем-невидимкою. Гаррі кинувся назад до Геґріда, але друзі схопили його за руки. Вони знову рушили до замку, хоч Скребес не міг вгамуватися. І тут Гаррі побачив, що до них підкрадається Криволапик. Пацюк вислизнув з-поміж Ронових пальців, стрибнув на землю і дременув. Кіт кинувся за ним. Тоді Рон вискочив з-під плаща і зник у півночі. Герміона з Гаррі кинулися слідом. Рон впав, але зловив пацюка. Несподівано на них з півночі стрибнув гігантський чорний пес. Він схопив Рона за руку і поволік під стовбур Войовничої Верби. Затягнути Рона було важко, бо він зачепився ногою. Зрештою у хлопця хруснула нога, і аж тоді він зник. Гаррі і Герміона не могли підійти до дерева, яке розмахувало гілками, та Криволапик метнувся вперед, прослизнув поміж знавіснелих гілок і торкнувся лапою якогось сучка на стовбурі. Дерево завмерло, і Гаррі з Герміоною підбігли до стовбура. Криволапик першим зник у норі.

Вони опинилися у тунелі, який був позначений на Kartі мародера, але Фред із Джорджем казали, що ним ще ніхто не користувався. Тунель вів до Гогсміда. Гаррі і Герміона прийшли тунелем у Верескливу Халупу. Друзі піднялися на гору, звідки чувся шум. У кімнаті на ліжку лежав Криволапик, а на підлозі, тримаючись за зламану ногу, сидів Рон. Він сказав, що пес – це анімаг. За спиною Гаррі і Герміони з'явився Сіріус Блек. Він спрямував на друзів Ронову чарівну паличку і з допомогою заклинання відібрав палички Гаррі й Герміони. Гаррі був настільки лютий на Блека, що кинувся на

нього. Вони почали боротися. Гаррі схопив свою чарівну паличку, хоч у цьому йому чомусь перешкоджав Криволапик. Герміона з Роном схопили свої палички. Переможений Блек лежав під стіною. Гаррі підійшов і сказав, що той вбив його батьків, бо продав їх Волдемортові. Раптом Криволапик стрибнув Блекові на груди, мовби захищаючи.

Знизу долинули приглушені кроки. То прибіг професор Люпин. Він кинув погляд на Рона, що лежав на підлозі, на Герміону, яка зіщулилася біля дверей, на Гаррі, що тримав Блека під прицілом чарівної палички, і спинився на самому Блекові. Люпин заклинанням відібрав у Гаррі, Рона і Герміони їхні палички, а потім пройшов углиб кімнати. Професор запитав Блека, де "він". Блек вказав на Рона. Люпин дивувався, чому "він" і досі себе не виказав, а потім допоміг Блеку звестися на ноги.

Гаррі охопила лютя, бо він вірив Люпину, а той допомагав Блеку. Герміона закричала, що Люпин – вовкулака, який допоміг Блекові проникнути в замок (дівчина здогадалася про це, коли Люпина заміняв Снейп). Люпин відповів, що не допомагав Сіріусові проникнути в замок і, звісно ж, не бажає Гаррі смерті, але він дійсно вовкулака. Щоб довести, що він не зрадник, Люпин віддав друзям їхні палички, але попросив вислухати їх з Блеком.

Гаррі не знав, що й думати. Він спитав, як Люпин потрапив сюди. Той відповів, що розглядав Карту мародера в своєму кабінеті. Цю карту він сам колись допомагав малювати. Люпин – це Муні, так його прозивали шкільні друзі. Професор попросив у Рона Скребеса. Повагавшись, Рон захвав руку в кишеню, і на світ з'явився Skeберс, який шалено звивався. Сіріус Блек сказав, що це не пацюк, а Люпин підтвердив його слова: це чарівник-анімаг, а звати його Пітер Петігрю.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ. Муні, Червохвіст, Гультай, Золоторіг

Рон не вірив у те, що почув. Гаррі вигукнув, що Блек дванадцять років тому вбив Пітера Петігрю. Блек сказав, що Петігрю перехитрив його. Він кинувся на Skeберса, але Люпин зупинив Блека і сказав, що треба все пояснити і розповісти Гаррі правду: усі вважали, що Сіріус убив Пітера, але сьогодні на Карті мародера Люпин побачив, що Пітер живий. І його тримає Рон.

Гаррі з Роном переглянулися й дійшли мовчазної згоди: Блек з Люпином з'їхали з глузду. Як Skeберс може бути Пітером Петігрю? Герміона сказала, що усі чаклуни й відьми, які вміють обертатися в тварин, зареєстровані в міністерстві, але у реєстрі прізвища Петігрю немає. Люпин відповів, що в міністерстві нічого не знали про трьох незареєстрованих анімагів з Гогвортського замку. Почалося все відтоді, як Люпин став вовкулакою. І ось що розповів професор.

Як він ще був маленький, його покусав вовкулака. Ліків тоді ще не існувало. Зілля, що його для нього готує професор Снейп, винайшли зовсім недавно. До того, як винайшли це зілля, Люпин щомісяця перетворювався на справжнісінького монстра.

Дамблдор прийняв хлопця у Гогвортс і саме для нього посадив Войовничу Вербу. І цю хатину, і тунель, що веде сюди, побудували для Люпина. Щоб він щомісяця, на час перевтілення, сидів тут, поки небезпечний. У Люпина було троє вірних друзів – Сіріус Блек, Пітер Петігрю і Джеймс Поттер. Друзі дізналися його таємницю і у п'ятому класі їм вдалося теж стати анімагами. Вони не могли бути разом з Люпином як люди, тож складали компанію як звірі. Раз на місяць вони покидали замок під Джеймсовим плащем-невидимкою. Тоді перевтілювалися. Пітер, як найменший, прослизав під гілками Войовничої Верби й торкався сучка, що її блокував. Тоді друзі пробиралися в тунель і приєднувалися до Люпина. Сіріус і Джеймс перевтілювалися на таких великих звірів, які, при потребі, могли вгамувати вовкулаку. Ніхто із гогвортських учнів не знав про Гогсмід і Гогвортс більше за них. Отак вони додумалися скласти Карту мародера, а тоді підписали її своїми прізвишками. Сіріус – Гультай, Пітер – Червохвіст, а Джеймс – Золоторіг. Снейп, який теж вчився з ними, винюхував все і хотів, щоб чотирьох друзів вигнали. Сіріус якось утнув з ним таку витівку, що Снейп трохи не загинув. Снейп особливо не любив Джеймса. І ось одного вечора Снейп побачив, як мадам Помфрі вела Люпина до Войовничої Верби. Сіріус помітив Снейпа і жартома порадив йому ткнути паличком у сучок на стовбурі – тоді він, мовляв, відкриє таємницю Люпина. Снейп, звісно, так і зробив. Але Джеймс, почувши, що придумав Сіріус, кинувся за Снейпом і, ризикуючи життям, витяг його назад. Проте Снейп таки помітив Люпина в самому кінці тунелю. Відтоді Снейп знав таємницю Люпина.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ. Слуга Лорда Волдеморта

Раптом у кімнаті з'явився сам Снейп. Він сказав, що заходив до кабінету Люпина і побачив там карту, бо здогадувався, що Люпин допомагає Блеку. З допомогою магії Снейп обмотав Люпина мотузками, а на Блека націлив паличку. Гаррі не знав, що робити й кому вірити. Герміона сказала Снейпу, що спершу треба вислухати пояснення Люпина і Блека, але вчитель накричав на неї. Снейп радів, що піймав Блека, та Гаррі хотів вислухати Люпина. Це розлютило Снейпа, який вважав, що врятував Гаррі, тож той мусить подякувати. Друзі зрозуміли, що потрібно робити. Вони чарами підкинули Снейпа, він гупнувся об стіну і знепритомнів.

Блек вивільнив Люпина з мотузок, а потім витяг з-під своєї мантиї пожмаканий аркуш паперу. Це була фотографія Рона з родиною, що з'явилася торік улітку в "Щоденному віщуні". Там на Роновому плечі сидів Skebers, якого і впізнав Блек. Торік Фадж інспектував Азкабан і дав Блеку цю газету. Люпин теж впізнав Пітера, бо на його передній лапі не було одного пальця. Він сам його відчикрижив якраз перед останнім перевтіленням. Бо перше ніж Блек встиг його проклясти, Пітер висадив у повітря всю вулицю – паличку він тримав за спиною. Повбивав усіх у радіусі шести метрів – і шаснув у каналізацію разом з іншими щурами. Потім там знайшли тільки палець – усе, що буцімто залишилося від Пітера.

Рон не міг повірити, бо Скребес жив у його родині вже давно. Люпин пояснив, що пацюк почав худнути, відколи довідався, що Сіріус вирвався на волю. Криволапик відразу відчув, що за щурика той Пітер. І відразу розкусив, що Блек не справжній пес.

Минув якийсь час, поки кіт почав довіряти Блеку. Зрештою, Блек втовкмачив йому, кого шукає, і кіт йому допомагав. Криволапик намагався впіймати Пітера, але не зумів. Тоді він викрав паролі грифіндорської вежі і передав їх Блеку... Але Пітер пронюхав, що діється, і втік, залишивши на простирадлах кров... Мабуть, укусив сам себе.

Нарешті Гаррі дізнався, що все було навпаки: його батьків зрадив не Сіріус, а Пітер. Блек розповів, що в останню мить переконав Лілі та Джеймса зробити своїм тайнохоронцем Пітера. Тієї ночі, коли вони померли, Блек вирішив перевірити, що з Пітером. А коли Блек побачив зруйнований будинок і їхні тіла, то зрозумів: це все вина Пітера.

Люпин і Блек взяли у Рона пацюка і з допомогою паличок змусили його стати людиною. На тому місці, де щойно був Skebers, стояв зіщулений від страху чоловічок, що заламував собі руки. Він мав пожмаканий вигляд товстуна, що раптово схуд. Петігрю почав усіх переконувати, що саме Блек видав Поттерів. Тоді Блек почав доводити всім, що Петігрю ховався ці дванадцять років від своїх колишніх волдемортивців. Вони вважають, що Петігрю мертвий, бо інакше мусив би відповісти їм за все.

Герміону дивувало те, що за три роки, коли Скребес спав у Гарріній спальні, він нічого йому не зробив. Блек пояснив, що Волдепорт напівмертвий, тож Пітеру було ні до чого під самим носом Албуса Дамблдора вбивати когось заради дотліваючого чаклуна. Ось якби Волдепорт відновив свою могутність, тоді інша річ: Петігрю б негайно до нього повернувся. Ну а в родину чаклунів Петігрю вліз, щоб бути в курсі всіх чуток.

Отримавши відповідь, Герміона запитала Блека, як він зумів вирватися з Азкабану без допомоги чорної магії. Блек відповів, що не збожеволів тільки тому, що був переконаний у власній невинності. Коли настала відповідна мить він перевтілювався у власній камері і став псом, а дементори сліпі і відчувають тільки людей. Так йому вдалося втекти. І він подався у Гогвортс, бо тут був Пітер. Слухаючи ці слова Блека, Гаррі згадав, як містер Візлі ділився з дружиною: "Вартові кажуть, що він розмовляє вві сні... одні і ті ж слова... "Він у Гогвортсі"".

Блек і Люпин попросили пробачення один в одного, а потім разом вирішили вбити Петігрю, який досі плазував перед Роном. Раптом Гаррі попросив не вбивати Петігрю, а віддати його дементорам. Петігрю почав дякувати Гаррі, але хлопець сказав, що робить це тому, що тато не хотів би, щоб двоє його найкращих друзів стали вбивцями через такого зрадника.

Люпин зв'язав Петігрю, потім обмотав Ронову ногу бинтами, а Снейпа, що досі був непритомний, поставив у вертикальну позицію, щоб він "йшов" з усіма. Блек просто з повітря начаклував важкі наручники. Тепер ліва рука Петігрю була прикута до правої руки Люпина, а права – до лівої Рона. Нарешті усі рушили до виходу.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ. Цілунок Дементора

У тунелі Блек сказав Гаррі, що він його хрещений батько та опікун. Тож коли він відновить репутацію, Гаррі зможе залишити Дурслів і мати інший дім. Гаррі дуже зрадив і вперше побачив, як виснажене обличчя Сіріуса осяяла щира усмішка.

Коли всі вилізли з тунелю, їх залило місячне світло. Люпин, який не випив сьогодні своє зілля, почав перетворюватися на вовкулаку. Тепер він ставав небезпечним. Але Гаррі тікати не міг, адже Рон був прикутий до Петігрю й Люпина. Вовкулака вирвався з наручників, Сіріус мусив перетворитися на пса і стримувати його. Вони зчепилися щелепами, деручи один одного пазурями.

Тим часом Петігрю стрибнув до чарівної палички Люпина, що лежала на землі. Рон з перев'язаною ногою не втримав рівноваги і впав. Щось ляснуло, спалахнуло... і Рон зомлів. Знову пролунав ляскіт... Криволапик злетів у повітря і безладно бухнувся додолу. Гаррі встиг лише відібрати від Петігрю чарівну паличку, а тоді той перетілівся на пацюка і втік у траву.

Вовкулака почав тікати до лісу. Гаррі закричав до Сіріуса про те, що Пітер втік. Сіріус стікав кров'ю. Його писок і спина були в глибоких ранах, але з Гарріними словами він знову зірвався на ноги й помчав. Гаррі й Герміона підбігли до Рона. Він був живий. Блек з Люпином зникли. З друзями не було нікого, крім Снейпа, що й досі неприємно висів у повітрі.

Гаррі почув зболене скавчання пса. Сіріус явно потребував допомоги. Гаррі кинувся бігти, Герміона за ним. Скавчання долиняло десь від озера. Вони помчали туди. Сіріус знову був людиною, а не менше сотні дементорів наближалися до нього. Гаррі підняв чарівну паличку, намагаючись викликати патронуса. Тоненька смужка срібла вирвалася з його чарівної палички й зависла перед ним. Тієї ж миті Гаррі відчув, як поруч знепритомніла Герміона. Він залишився сам...

Зовсім неподалік зупинився дементор. Він не міг пройти крізь хмарку срібної мряки, що її вичаклював Гаррі. Але з-під плаща висунулася мертва слизька рука, що спробувала відсунути патронуса. Дементор відкинув каптур, щоб зробити Поцілунок, і Гаррі побачив жахливу картину. Раптом патронус Гаррі замерхтів і згас. Хлопець намацав руку Сіріуса, але відчув на своїй шиї сильні й липкі долоні. Вони намагалися підняти вгору його обличчя. Та ось з'явилося сріблясте світло. Щось відганяло дементорів і захищало його, Сіріуса й Герміону. Гаррі побачив тварину, що віддалялася в саяві. То було щось дуже світле. Хтось, на диво знайомий, погладив звіра. Гаррі покинули останні сили, і він зомлів.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ. Секрет Герміони

Гаррі лежав у шкільній лікарні і слухав, як Снейп розповідав Фаджу про те, що дементори відступили, а він знайшов Гаррі і Герміону, а також Блека, якого відразу зв'язав і доправив до замку. Почувши це, Гаррі вирішив, що мусить негайно поговорити з Дамблдором. Та мадам Помфрі не пускала хлопця. Коли він почув, що Блек сидить замкнений нагорі, а дементори ось-ось виконають свій Цілунок, то зіскочив з ліжка. Гаррі намагався пояснити Фаджу правду, але той вважав, що хлопець все переплутав.

Герміона і Рон, що були поруч, теж не могли нікого переконати. На щастя, прийшов Дамблдор. Він щойно розмовляв з Блеком, а тепер хотів поговорити з Гаррі і Герміоною.

Друзі усе розповіли директору. Вислухавши їх, Дамблдор сказав, що слова двох тринадцятирічних чарівників нікого не переконують, хоч він їм вірить. Професор Люпин не міг нічого підтвердити, бо був у лісі, а дементори уже наближалися. Без Петігрю, живого чи мертвого, вони не мали жодного шансу скасувати Сіріусів вирок. Дамблдор, поглянувши на Герміону, сказав, що їм потрібно трохи більше часу. Потім директор розповів, що Сіріуса замкнули в кабінеті професора Флитвіка на восьмому поверсі, тринадцяте вікно праворуч від Західної вежі. Директор натякнув друзям, що сьогодні вони можуть врятувати більше, ніж одне невинне життя.

Гаррі не розумів, що відбувається. Дамблдор додав, що замкне їх тут, а Герміоні порадив зробити три оберти. Коли він пішов, Герміона вийняла з мантиї піщаний годинник на довгому ланцюжку. Вона тричі обернула годинник, і Гаррі відчув, що він дуже швидко летить кудись назад. Через деякий час він стояв біля Герміони в порожньому вестибюлі. Дівчина пояснила, що вони перенеслися у часі на три години.

Гаррі дізнався, що Герміона отримала часоворот від професорки Макґонегел, щоб встигати на всі уроки. Професорка узяла обіцянку, що Герміона нікому про це не розповість. Гаррі і Герміона зрозуміли, що повинні врятувати Бакбика, який міг би врятувати і Сіріуса.

Три години тому друзі йшли до Геґріда, тож зараз Гаррі і Герміона побігли до Забороненого лісу, щоб перечекати свої відвідини у Геґріда. З лісу вони бачили, як до хатини зайшли Дамблдор, Фадж, член Комітету і кат. Після цього Гаррі та Герміона кинулись до Бакбика на грядках, звільнили його і втекли з ним до лісу. Тепер вони мусять перечекати аж до того моменту, коли можна підлетіти на Бакбику до Сіріусового вікна.

Поки вони чекали, Герміона запитала Гаррі, чому дементори не схопили Сіріуса, коли вона зомліла. Гаррі розповів про те, що бачив: щось велике й сріблясте примчало від озера, і дементори відступили. То був справжній патронус. Гаррі здогадувався, що це міг бути його батько. Герміона не підтримувала таку версію, бо Гаррін тато помер.

Нарешті Гаррі та Герміона дочекалися, поки вони ж самі разом з іншими вибралися з нори між корінням верби. Тут і Люпин почав перевтілюватися. Коли він почав бігти до лісу, Гаррі та Герміона з Бакбиком повчали до хатини Геґріда (лісника саме не було вдома). Там друзі вирішили чекати, коли можна буде рятувати Блека. Через вікно хатини Гаррі спостерігав за подіями, а потім вийшов. Хлопець бачив, що дементори вже оточують Сіріуса. Невдовзі до Блека мали прибігти вони з Герміоною.

Гаррі стояв біля Геґрідових дверей і думав лише про батька... Якщо то й справді був він... Гаррі наблизився і став чекати тата. Але ніхто не вийшов. Гаррі підвів голову і глянув на коло, що його утворили дементори. Один з них закинув каптура. Була пора з'явитися рятівникові, але цього разу нікого не було. І тут Гаррі усе збагнув: він бачив не батька... він бачив самого себе...

Гаррі вискочив з-за куща і дістав чарівну паличку. Хлопець крикнув заклинання, і з кінця його палички вилетіла срібна тварина, схожа на коня. Вона кинулася на дементорів, ті розбігалися, тікали і, нарешті, зникли. Патронус повернувся і помчав по поверхні озера просто до Гаррі. То був не кінь і не одноріг, а олень. Він дивився на Гаррі великими сріблястими очима, потім вклонився. Гаррі здогадався, що це Золоторіг. Та тільки-но хлопець простяг до нього свої тремтячі руки, як створіння щезло.

До Гаррі прибігли Герміона і Бакбик. Хлопець розповів їй, що щойно врятував усім життя. Герміона не могла повірити, що Гаррі вичаклював патронуса, який відігнав усіх дементорів, адже це неймовірно складні чари.

Наближався час порятунку Сіріуса. Гаррі і Герміона сіли на Бакбика і полетіли до потрібного вікна. Блек виліз через вікно і вмонтився на гіпогрифа. Вони прилетіли на самий вершечок Західної вежі. Гаррі з Герміоною мерщій зіскочили з Бакбика, а Блеку наказали негайно тікати. Блек пообіцяв Гаррі, що вони ще побачаться, а потім полетів.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ. Знову совина пошта

Лишалось тільки десять хвилин, тож Герміона й Гаррі мусили встигнути вернутися до лікарні. Дамблдор саме вийшов з кімнати, зачинив двері і витяг чарівну паличку, щоб магічно їх замкнути. Нажахані Гаррі й Герміона панічно кинулися до нього. Дамблдор глянув на них і посміхнувся. Друзі прослизнули в палату, і Дамблдор замкнув їх. Рон досі нерухомо лежав на ліжку.

Пізніше згори почулися розлючені верески Снейпа. Він кричав, що Гаррі якимось причетний до втечі Блека. У палату ввірвалися Фадж, Снейп і Дамблдор. Фадж був сердитий, а от Снейп відверто лютував. Він кинувся до Поттера, але мадам Помфрі попросила вгамуватися. Дамблдор сказав, що Гаррі з друзями був замкнений, а мадам Помфрі може це підтвердити. Коли Снейп пішов геть, Фадж сказав, що забере дементорів зі школи. Коли Рон нарешті отямився, Герміона мусила все йому розповісти.

На другий день Гаррі, Рон і Герміона вийшли з лікарні і блукали галявиною. Друзі обговорювали дивовижні вчорашні події і гадали, де тепер Блек та Бакбик. З'явився Гегрід і розповів, що Снейп розказав усім, що професор Люпин – вовкулака. Тож тепер Люпин пакує речі і їде геть.

Гаррі прибіг до Люпина і попросив не їхати. Професор сказав, що батьки не захочуть, щоб їх дітей вчив вовкулака. Люпин уже знав про Гарріного патронуса і розповів, що Джеймс Поттер завжди обертався на оленя. Гаррі отримав свого плащаневидимку, якого Люпин приніс вчора з Верескливої Халупи, і Карту мародера. Потім вони попрощалися.

Згодом Гаррі розповів Дамблдору про дивне вчорашнє пророцтво професорки Трелоні. Директор пожартував, що це друге її справжнє пророцтво. Гаррі картав себе за те, що Петігрю втік і може допомогти Волдемортові відродити могутність. Та Дамблдор вважав інакше: Петігрю завдячував Гаррі життям. Коли один чарівник рятує життя іншому, їх пов'язують певні узи, тож, можливо, Волдеmort не хотів би, щоб його

слуга був у боргу перед Гаррі Поттером. Хлопець зізнався Дамблдору, що вчора вночі йому здалося, що патронуса викликав батько. Коли Гаррі побачив на тому боці озера самого себе, йому здалося, що це батько. Дамблдор сказав, що Гаррі неймовірно схожий на Джеймса, і хлопець справді бачив свого батька... він знайшов його в собі.

Ніхто в Гогвортсі не знав, що сталося насправді тієї ночі, коли зникли Сіріус, Бакбик і Петігрю. Мелфоя розлютило зникнення Бакбика. Гаррі турбував від'їзд професора Люпина, а з голови не йшло пророцтво професорки Трелоні. Хлопець думав, де тепер Петігрю: невже він таки знайшов притулок біля Волдеморта?

Гаррі, Рон і Герміона успішно склали всі іспити. Гаррі був здивований, що не провалив зілля й настійки. Персі з успіхом здав свої НОЧІ, а Фред і Джордж нашкрябали з десятків СОВ. Грифіндор, передовсім завдяки блискучій перемозі у кубку з квідичу, третій рік поспіль виграв чемпіонат гуртожитків.

Коли наступного ранку після бенкету "Гогвортський експрес" вирушив з вокзалу, Герміона повідомила Гаррі й Ронові, що відмовилася від часовороту. Рон запросив Гаррі відвідати його під час канікул, адже цього літа – кубок світу з квідичу, а містер Візлі зможе дістати на роботі квитки. До поїзда підлетіла маленька сова, яка принесла Гаррі лист від Блека. Поки сова відпочивала у купе, Гаррі читав з друзями лист. Блек писав, що вони з Бакбиком у надійному місці, і що це саме він прислав Гаррі "Вогнеблискавку". Також Блек просив у Гаррі пробачення за те, що кілька разів налякав його, коли перевтілювався на пса. У листі був ще відвідувати Гоґсмід, адже Блек був Гарріним хресним батьком. Ну а в постскрипті Блек написав, що маленьку сову, яка принесла лист, Рон може залишити собі. Рон радо прийняв сову.

Гаррі читав і перечитував Сіріусового листа всю дорогу до вокзалу Кінґс Крос. Він усе ще стискав його в руці, коли зустрів дядька Вернона. Коли дядько запитав, що це таке, Гаррі сказав, що це лист від його хрещеного батька, який був найкращим другом мами й тата. Дядька дуже нажахало, коли Гаррі сказав, що його хрещений батько – кримінальний злочинець, убивця, що він утік з чаклунської в'язниці і тепер переховується.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу